

Givetvis fordrar förändringar av nu antydda art att förordningen angående postavgifter för tjänsteförsändelser överses.

Med hänvisning till vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla om åtgärder — i första hand genom utredning och vid behov förslag till riksdagen — för att få till stånd en sådan ordning vid befordran av postförsändelser till enskilda personer från polismyndigheter, domstolar och åklagarmyndigheter (ev. även från andra »känsliga» statsmyndigheter, som inte redan själva vidtagit dylika åtgärder, t. ex. delgivningscentraler), att utomståendes möjlighet att draga slutsatser rörande karaktären av den avsändande myndigheten så mycket som möjligt försvåras.

Stockholm den 13 januari 1965

Daniel Wiklund

Nr 25

Av herr Börjesson i Falköping m. fl., om *statligt stöd till vård utomlands av kroniskt sjuka.*

(Lika lydande med motion nr 19 i Första kammaren)

I alla politiska läger synes numera enighet råda om att de handikappades situation kräver väsentligt ökad uppmärksamhet i vårt samhälle. Förutsättningarna ter sig därför gynnsamma att vinna allmän uppslutning kring åtgärder efter helt nya linjer för att rätta till de hittills ofta försummade förhållandena för våra kroniskt sjuka.

I detta sammanhang förtjänar vissa speciella vårdmöjligheter för MS-sjuka intresse. I trakten av Los Christianos på Teneriffa, där stiftelsen Vintersol, som har starkt stöd av bl. a. Stockholms stad och Stockholms läns landsting, sedan 1960 förberett ett specialistsjukhus för MS-sjuka och reumatiker, finns sedan några år ett på privat väg uppfört hem för handikappade, benämnt Casa Suecia. Initiativet till detta hem, som rymmer plats för tio patienter jämte behandlings- och terapilokaler m. m. och f. n. är centrum för ett 40-tal sjuka svenskar — flertalet inackorderade i samhället — har tagits av en grupp handikappade, vilka här funnit en miljö och ett klimat som väsentligt mildrat deras plågor och i vissa fall möjliggjort mycket avsevärd förbättring. Utgiften för inackordering på hemmet, som drog en byggnadskostnad på 120 000 kronor, har varit 14:50 kronor per dag — en jäm-

fört med motsvarande vårdkostnad i Sverige, 50—75 kronor per dag, synnerligen blygsam kostnad, som dock torde stiga till cirka 20 kronor per dag under 1965. Till hemmet har knutits en svensktalande spansk förtroende-läkare — knuten även till Vintersols sjukhus — samt en legitimerad sjukgymnast och en sjuksyster som husmor, båda svenskor.

Trots att vården på de handikappades egna Casa Suecia, som enligt uppgifter i Stockholms-Tidningen den 27 och 29 december 1964 fått stor och i vissa fall avgörande positiv betydelse för patienternas hälsotillstånd, sålunda blott drar en kostnad som är väsentligt mycket lägre än motsvarande vårdkostnader i Sverige, är det bara två landsting, Kristianstads och Östergötlands, som ger patienterna bidrag för vård därnere. Bristen på ekonomiskt stöd har också fört med sig att hemmets terapilokaler fortfarande saknar inredning, t. ex. skrivmaskiner, vävstolar, foto- och filmutrustning, bandspelare, böcker, tidningar och tidskrifter, och köket behövliga hushållsmaskiner.

En förklaring till situationen torde vara att behandlingen i vårdbidragshänseende av Casa Suecia inte upptogs i Landstingsförbundets och Stadsförbundets utredning rörande sjukvård utomlands och sålunda inte heller blivit föremål för rekommendationer till landstingen — ett förhållande som möjligen gett upphov till den förvisso felaktiga föreställningen att utredningen inte funnit stöd åt detta vårdhem rekommendabelt.

Då det synes oss i hög grad angeläget att alla möjligheter till en effektiv och lyckobringande handikappvård i gynnsammaste klimatiska miljö — t. ex. då det gäller Casa Suecia — blir tillvaratagna och det samtidigt framstår som önskvärt att de handikappade blir föremål för en likvärdig behandling i bidragshänseende, oavsett deras hemort i Sverige, vill vi föreslå att staten — för att främja en sådan utveckling och stimulera landstingens intresse att i ökad omfattning utnyttja de vårdmöjligheter som i dessa fall framstår som de bästa — med lämpligt grundbelopp bidrar till kostnaderna för kroniskt svårt handikappades vård utomlands. Statsbidragets storlek och utformning i övrigt torde få bero av särskild utredning.

Med stöd av det anförda får vi vördsamt anhålla,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om snar utredning med förslag rörande lämpligt stöd från statens sida åt av landstingen beslutad vårdnad utomlands av kroniskt sjuka i sådana fall, där dylik vård av exempelvis klimatologiska skäl får anses lämpligare än vård i hemlandet.

Stockholm den 14 januari 1965

Bengt Börjesson

i Falköping

Arne Persson

i Heden

David Gomér

Emil Elmwall

John Eriksson

i Bäckmora

Gunnar Hylltander